

**Procedimientos selectivos para el ingreso y acceso al cuerpo de
Profesores de Escuelas Oficiales de Idiomas**

Resolución de 20 de enero de 2021 y Resolución de 11 de marzo de 2020
de la Dirección General de Recursos Humanos

CATALÁN

PRUEBA 1

Duración de esta prueba: 75 minutos

A partir del fragment de *L'aigua que vols* de Víctor García Tur, contesteu les dotze preguntes següents:

1. A quina tipologia textual pertany el fragment que heu llegit? Justifiqueu la vostra resposta. (1,2 punts)
2. Digueu un sinònim adequat al context d'aquestes paraules. (1 punt)
 - domar (línia 7):
 - prémer (línia 12):
 - defugia (línia 18):
 - irreprotxable (línia 21):
 - fornades (línia 32):
 - vinkle (línia 37):
 - menyspreador (línia 39):
 - revifar (línia 44):
 - rumiar (línia 57):
 - trepitjar (línia 68):
3. Comentari de la frase “aquell mètode no feia per a ella” de la línia 15. (0,1 punts)
4. Comentari de la grafia “mf” de la paraula “amfibis” de la línia 25. És habitual en català? Hi ha alguna norma que la justifiqui? (0,2 punts)
5. Comentari de totes les formes del pronom “els” i variants que apareixen a les línies 33 i 34. (0,2 punts)
6. Comentari de l'expressió “i tot” de la línia 35. (0,2 punts)
7. Comentari del pronom “em” de la línia 47. (0,2 punts)

8. Comentari dels tres pronoms “hi” que apareixen entre les línies 60 i 63.
(0,3 punts)
9. Comentari de la combinació de pronoms “n’hi” de la línia 70. Com l’explicaríeu als alumnes? (0,4 punts)
10. Comentari de l’estructura de la frase “ —Mira que n’és d’orgullosa” de la línia 74. Trobeu que hi falta alguna cosa? Quina relació té aquest tipus d’estructura amb la controvèrsia de la legitimitat o no de l’ús de l’article neutre en català? Coneixeu altres estructures per a expressar el mateix matís que la frase del text? (0,4 punts)
11. Comentari de l’escriptura de la paraula “os” de la línia 75. Ha experimentat algun canvi recent en l’ortografia del català? Aquests canvis han afectat gaires paraules més? Com explicaríeu als alumnes castellanoparlants de l’EOI la fonètica d’una o oberta i d’una o tancada? Coneixeu alguna correlació ortogràfica entre aquests sons del català i algunes grafies del castellà que pugui ajudar els alumnes? (0,4 punts)
12. En el text apareixen diverses paraules amb “ela geminada”: camamil·la (línia 28), cancel·lat (línia 57), cancel·lar (línia 69), il·lustre (línia 72). Expliqueu etimològicament l’existència d’aquesta grafia en català. Segons el vostre punt de vista, és justificable demanar-ne l’eliminació i la reducció a una sola “ela”? Hi ha alguna manera d’ajudar l’alumnat a fixar les paraules que porten aquesta grafia? (0,4 punts)

PRUEBA 2

DURACIÓN DE LA PRUEBA: 45 minutos (incluidas las dos escuchas)

A partir de l'entrevista a Gonzalo Bernardos del programa de Toni Clapés: *Versió RAC-1*:

RESUM:

Feu un resum del text, d'aproximadament 200 paraules.

PREGUNTES:

1. Comenteu el català parlat per Gonzalo Bernardos.
2. Referent als pronoms febles, quins errors comet Gonzalo Bernardos? Digueu-ne les formes correctes i expliqueu-les.
3. Com pronuncien l'adjectiu "aquest" el presentador i el convidat del programa? Expliqueu-ne la pronúncia.

4. (a la darrera pregunta del presentador)

Pronuncia el presentador del programa el mot "euro" correctament? Justifiqueu la resposta i expliqueu les diferències fonètiques derivades de la diversitat dialectal.

PRUEBA 3

DURACIÓN DE ESTA PRUEBA: 40 minutos

TRADUCCIÓ DIRECTA

La senyora, d'uns seixanta anys, seu en una de les taules de la terrassa del bar de vins i saluda el jove cambrer amb familiaritat. Deixa la bossa Louis Vuitton a la cadira i es torna a fer la cua de cavall, que li agrada ben tibant. Es treu les ulleres de sol, que fan que el nassarró —operat— se li vegi tan petit, i s'aparta una volva dels pantalons, Armani, que li van balders de tan prima que està. “Un vi blanc afruitadet”, li demana. I ell li posa un vi blanc afruitadet i li diu que és un vi “molt sexi”. Ella, enriolada, fa: “Doncs no li direm res al meu marit!”

Que demani això fa que l'altra senyora, la de la taula de dins del bar, somrigui amb murrieria i que, quan l'altra no mira, li piqui l'ullet al jove cambrer. Va vestida amb roba cara que vol semblar rockera. Duu una caçadora negra plena de tatxes i uns pantalons —Moschino— plens de forats i estrips. Ell també l'hi pica. La senyora de la taula de dins, d'uns cinquanta anys, no demanaria mai “vi blanc afruitadet”. Ella ha demanat una copa de vi negre, perquè ella és d'aquestes dones —què carai— que demanen una copa de vi negre.

Moliner, Empar (09/10/2015). Un conte de dissabte. *Ara*.

(fragment)

TRADUCCIÓN INVERSA

¿Jura usted decir la verdad, sólo la verdad y nada más que la verdad? ¡Ni hablar! Por decir la verdad estoy aquí sentado.

Esta desidia me escandalizaba. Ciertamente yo hacía lo mismo, pero en ellos la indolencia era reflejo de su idiosincrasia y en mí, puro cinismo. En mi fuero interno me daba cuenta de que intentaba abarcar demasiadas cosas: ser osado y eficaz en el trabajo, consagrarme a la literatura y contribuir al triunfo de la revolución.

Bien es verdad que las ansias revolucionarias menguaban con rapidez.

No había renunciado a mis convicciones, pero la realidad me parecía cada vez menos simple. En la medida que los nuevos aires de libertad permitían centrar la atención y el esfuerzo en temas próximos y concretos, las grandes abstracciones teóricas se hacían cada vez más lejanas y utópicas. Por otra parte, la prensa había adquirido una credibilidad de la que antes carecía y las noticias que se publicaban sobre la Europa del Este ya no se podían atribuir a una burda propaganda franquista y no dejaban de hacer mella en el ánimo de muchos.

Mendoza, Eduardo (2018). El rey recibe. Seix Barral.

(fragmento)

III

Títols com *Mare i filla i viceversa*, o *Èdipa desencadenada*, o *Estima'm quan menys m'estimes perquè és quan més em cal*. L'Anne-Sophie va passar la vergonya de treure'ls de la biblioteca, i la vergonya de llegir-los d'amagat d'en John. Els va folrar amb paper de diari com si fossin escrits per la vergonyant Amanda Quick. Alguns contenien frases

5 que impugnaven l'optimisme natural de l'Anne-Sophie, declaracions terribles com ara: «Totes estem ferides, d'una manera o altra, i quan entregues una criatura al món saps que, tard o d'hora, te la feriran». Una contracoberta prometia: «Com vaig domar la fera en menys de vint-i-quatre hores i com vostè també ho pot fer». Però cap d'aquests manuals d'autoajuda va ajudar l'Anne-Sophie. Per correu li van arribar unes cintes de

10 casset amb les sessions d'una experta de Vancouver. Es va penjar un walkman del cinturó i va aprofitar per aspirar les juntures del sofà perquè això la faria sentir més aïllada i protegida. Va engegar l'aspiradora i va prémer el play. I quan la Catherine va creuar el saló, amb els seus propis auriculars, l'Anne-Sophie ja va adonar-se que allò no funcionaria. De seguida que la casset li va parlar de la feminitat i la sincronització de les

15 regles en va tenir la certesa: aquell mètode no feia per a ella, i la Catherine també el detestaria. Per un segon va sospitar que podien escoltar i odiar juntes aquelles cintes; seria terapèutic. Després va recordar que el que li calia era recuperar la comunicació amb la filla i que la Catherine la defugia. Es va quedar amb el tub de l'aspiradora ben alt, absorbint l'aire de casa. El pitjor del canvi d'humor de la Catherine és que a l'Anne-

20 Sophie l'havia agafat per sorpresa. Fins llavors la filla havia estat una criatura irreprotxable, relativament alegre i comunicativa. Se li havia torçat a l'últim moment. O sigui que la feina dels darrers disset anys se n'anava en orris. Que no havia estat una mare prou implicada? En previsió de tot, l'Anne-Sophie havia anomenat les filles Catherine i Melissa. Noms sense connotacions ni rimes cruels (Andreuets del cul estret,

25 Regina Vagina) i noms similars tant en francès com en anglès. Noms amfibis. Noms per moure's amb èxit pels dos ambients. Les filles: les havia protegit sense ofegar, quan les havia dut a vacunar havia tingut a punt una piruleta d'auró, a l'hivern els havia comprat barretes de xocolata amb gelea reial i un xampú de camamil·la que aclaria els cabells. Amb en John, els havia regalat un ambient bilingüe i televisió per cable. Havia estat una

30 mare esforçada. Era esforçada, així en general, en molts àmbits de la vida. Els vidres de casa eren transparents, el bany feia olor de pinàcia, buidava la safateta de la torradora a diari. Fins i tot, se sentia *mare esforçada* de diverses fornades d'alumnes de l'Escola Secundària de Les Primevères. Els havia guiat cap a la comprensió de la llengua francesa, els havia corregit en color verd per no estressar-los, els havia transmès la importància

35 de la puntuació, alguns havien après a subratllar el complement circumstancial i tot. Aleshores, tan bé que havia anat fins ara, per què la Catherine parlava el mínim? Per què els fallava la comunicació? El vincle es debilitava? Era perquè no li havia pogut donar el pit que el vincle no era ferm? Per això la ignorava? Per què no s'adonava que li feia mal? La feria amb el seu silenci menyspreador. L'Anne-Sophie li deia:

40 —Hem de parlar o no ho solucionarem.
—No tot se soluciona parlant —era l'oració més llarga que havia forçat a pronunciar a la Catherine.

Després, llavis segellats i expressió de disgust. Però aquí al xalet, a la caseta dels bons records infantils, l'Anne-Sophie esperava veure revifar la filla, després dels últims
45 mesos d'apatia. De moment, per treure-la de la clausura, l'havia arrossegat fins al cotxe. L'autoritat de mare, d'alguna manera la conservava.

—Catherine —va ordenar-li—, tu aniràs al darrere i la tieta em farà de copilot.
—*Whatever* —va respondre amb la boca petita.

L'Anne-Sophie no tenia ganes de discutir amb algú sense ganes de discutir. Va fer
50 marxa enrere i va assenyalar el cinturó a la Laura, que se'l va cordar alhora que encenia una cigarreta.

—O sigui que hi serem tots —va dir la Laura.
—Es va negar a celebrar el setanta aniversari i el setanta-cinc —va recordar l'Anne-Sophie—, i ara se n'ha penedit i celebrarem els setanta-sis anys.

55 —Ha convidat en Guillaume Côté i tota la faràndula. O sigui, festa grossa a l'estil dels vells temps.

Va rumiar en quina data s'havien cancel·lat «els vells temps». Amb la mort del pare s'havien suspès les festes? Les festasses, si més no. I les trobades amb els amics de la mare, pel que sabia, havien anat a menys, complint un desgast prou natural.

60 —Ja hi guipes, Anne-Sophie?
—Esclar que m'hi veig.
—La barbata gairebé et toca el volant. Condueixes com una anciana.
—Hi veig bé.
—Ho dic perquè aviat faràs els cinquanta i la vista algun dia haurà de fallar.

65 —No et desviïs del tema, estem parlant de la mare.

Potser sí que conduïa massa al damunt del volant. Els quatre cotxes comptats de l'autopista l'avançaven, això segur, perquè circulava molt per sota del límit de velocitat. Va trepitjar l'accelerador i va preguntar:

—Reconeixerà que es va equivocar? Vull dir, em va fer cancel·lar la festa sorpresa
70 que li preparava pels setanta-cinc quan es va assabentar que n'hi organitzava una...
Reconeixerà que es va equivocar?

—La il·lustre Marie Catherine Tremblaypierre, Premi Governador General de les Arts Escèniques? Mai.

—Mira que n'és d'orgullosa.

75 —Os rentador —va assenyalar la Laura. Una massa vermellosa, amb la cua intacta, havia quedat al marge de la calçada—. El segon que veig.